Του Απόστολου Λ. Πιερρή

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΑΤΟΜΩΝ ΕΙΝΑΙ ΥΠΟ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Χρειαζόμαστε τώρα την επανάσταση της απελευθέρωσης περισσότερο από ό,τι το 1821

Το Νεοελληνικό Ηγετικό Κατεστημένο κρατάει την Κοινωνία των Ατόμων υπό καταστολή. Εξακολουθεί να περιορίζει την ελευθερία των συστημάτων της ανθρώπινης δράσης. Σαν συνέπεια, πέφτει συνεχώς η λειτουργικότητα και αποδοτικότητά τους. Ο διεθνής ανταγωνισμός που είναι πλέον πεπρωμένο του ενοποιούμενου κόσμου, θα εξαφανίσει επομένως τέτοια αποδυναμωμένα συστήματα με την πρώτη ευκαιρία πραγματικού ανοίγματός των. Όσο αργότερα γίνει η απελευθέρωση τόσο χειρότερο θα είναι το σοκ. Θα γίνει οπωσδήποτε: το Ευρωπαϊστικό στοίχημα νεοπροστατευτισμού είναι καταδικασμένο σε αποτυχία.

Η Νεοελληνική πραγματικότητα πλέον παραπαίει. Η μακροχρόνια, επιδεινούμενη κρίση έχει υποσκάψει τα θεμέλια της υπόστασής της, τα οποία έτσι και αλλιώς ήταν από καταβολής και συστάσεως του Νεοελληνισμού σαθρά. Το σύστημα μπορεί να καταρρεύσει ανά πάσα στιγμή σαν χάρτινος πύργος από την εγγενή αστάθεια του βάρους της δυσλειτουργίας του. Αυτό ενδέχεται να γίνει με κάποια σημαντική κρίση που θα αποδείξει εξώφθαλμα ότι το σύστημα δεν δουλεύει αποτελεσματικά. Αλλά μπορεί να γίνει και με ήσσονα, ακόμη και ανεπαίσθητη, αφορμή, φαινομενικά "στα καλά καθούμενα". Γιατί η αιτία της αδυναμίας του είναι εσωτερική και δομική, όχι εξωτερική ή κυκλική.

Οι αντιδράσεις του ηγετικού κατεστημένου είναι μονίμως αντιδράσεις υστερίας και πανικού πάνω σε οποιοδήποτε φαινόμενο, οσοδήποτε ασήμαντο και εάν είναι καθ' εαυτό, αν αυτό φαίνεται να απειλεί την τεχνητή και ασταθή τάξη ενός βαθύτατα νοσούντος και αναποτελεσματικού συστήματος.

Αίσχος είναι το ευτελές επίπεδο του Νεοελληνικού κατεστημένου και πνεύματος, και όχι η οποιαδήποτε γνησιότητα που είναι πάντα σεβαστή.

Ζούμε σε μια εποχή επιταχυνόμενης ανθρώπινης δραστηριότητας. Ο χρόνος πυκνώνει δραματικά και εγκυμονεί εξελίξεις υψηλού δυναμικού. Υπάρχουν ευλογημένες εποχές στην ιστορία, ευλογημένες από την ιερότητα της γενεσιουργού δυναμικής τους, όπου περιττά βάρη του παρελθόντος αποτινάσσονται και κάτι καινούργιο γεννιέται στον ανθρώπινο κόσμο. **Πρόκειται για εποχές δημιουργικής καταστροφής.** Ό,τι εμποδίζει την ανθρώπινη δραστηριότητα παραμερίζεται, και ό,τι την μεγιστοποιεί γεννιέται μέσα από μια αναπόφευκτη αταξία που αποτελεί το μεταίχμιο μεταξύ μιας αναποτελεσματικής πια θνήσκουσας τάξης και της καινούργιας μορφής που ακόμη δεν έχει εμπεδωθεί. Η αταξία αυτού του μεταίχμιου συνιστά τις ωδίνες του τοκετού του νέου. Το νέο αυτό δεν έχει σχέση με την πυρετική νεωτερικότητα της παρακμής, σαν αυτή που έζησε ο κόσμος με τον 20ο αιώνα και τον Ευρωπαϊκό μοντερνισμό του. Πρόκειται αντιθέτως για το δυναμικό ξεκίνημα μιας νέας αρχής, πριν την ακμή καν, για την ανατολή ενός καινούργιου κοσμικού βιώματος. **Έτσι ο ανθρώπινος κόσμος ανανεώνεται. Τέτοια renovatio mundi είμαστε τυχεροί να ζούμε.**

Στη θαμελιώδη αυτή δυναμική, προσπίθεται μια δεύτερη παράμετρος. Δεν είναι μόνο ότι αποστεωμένες συλλήψεις και δομές χάνονται αφού έπαψαν να είναι ζωντανές, δηλαδή λειτουργικές και αποδοτικές. Είναι επιπλέον ότι οι **ευτυχώς καταστρεφόμενες διαρθρώσεις της ανθρώπινης ύπαρξης κατά την Ευρωπαϊκή φάση της ιστορίας της ήσαν συστατικά τεχνητές και βαριές.** Δεν τους φταίει μόνο η παρακμή τους: ήταν ελαττωματικές εκ βάθρων και κατ' ουσίαν. Γι' αυτό ήσαν πάντα ιδιαίτερα ασταθείς, και επίσης ριζικά ασύμβατες προς οποιαδήποτε άλλη παράμετρο στον ανθρώπινο χώρο και χρόνο. Ουδέποτε π.χ. ο Ευρωπαϊκός πολιτισμός συνδυάσθηκε κατά κάποιο οπωσδήποτε οργανικό τρόπο με άλλον πολιτισμό του παγκόσμιου συστήματος, όπως συνέβη φερ' ειπείν με τον Ελληνικό και Περσικό στην αρχαϊκή και κλασσική εποχή, ή με τον Ελληνικό και Μεσανατολικό στην μέση και ύστερη αρχαιότητα, ή όπως άρχισε να συμβαίνει τώρα με τις Αμερικανικές αξίες και τις κοσμοϊδέες των περιφερειών της οικουμένης. Η ανακούφιση από την δημιουργική καταστροφή του Ευρωπαϊκού συστήματος είναι συνεπώς διπλή στον σημερινό κόσμο. Και είναι έκδηλη!

Ένας τρίτος σκόμπι παράγων επισυντίθεται με τους δυο προηγούμενους στην περίπτωση της Νεοελληνικής πραγματικότητας σήμερα. Υπήρξε συστατικό οντολογικό κίβδηλο στο Ευρωπαϊκό σύστημα, αφού κάθε τεχνητότητα αποτελεί υπαρξιακή νόθευση. Αλλά εν πάση περιπτώσει, το Ευρωπαϊκό χαρακτηρίζεται από υποκειμενική γνησιότητα - για την Τευτονική μάλιστα ρίζα της Ευρωπαϊκότητας, η γνησιότητα αυτή ήταν ακραία, σε ύψος αυτοκατάφασης και σε βάθος αυτοκαταστροφής. **Στον Νεοελληνισμό αντιθέτως έχουμε να κάνουμε με ένα συστηματικό "πιθηκισμό". Το κίβδηλο είναι και αντικειμενικό και υποκειμενικό. Το ψεύδος είναι υποκρισία και κυνισμός, όχι μόνον οντολογικό λάθος. Ο Νεοελληνισμός πιθηκίζει την αρχαιότητα, πιθηκίζει το Βυζάντιο, πιθηκίζει την Ορθοδοξία. Πιθηκίζει εξίσου και τα έξωθεν πρότυπα.** Ό,τι κάνει είναι κακέκτυπο κάποιου άλλου πράγματος, **το οποίο ματαίως προσπαθεί να μιμηθεί, συνεχώς αποτυγχάνοντας.** Και ο λόγος της σταθερής αποτυχίας είναι απλός: μιμείται σε κάθε περίσταση μερικά εξωτερικά δεδομένα του σκοπούμενου αντικειμένου, χωρίς ποτέ να κατορθώνει να καταλάβει την ουσιαστική φύση του και συνεπώς την πραγματολογική αρχή της λειτουργικότητάς του. Γι' αυτό ό,τι ο Νεοελληνισμός μιμείται βγαίνει αδρανές. Το πνεύμα του κάθε μιμουμένου φαινομένου απέπτα, και δεν έμενε παρά ένας σωρός κανόνων χωρίς νόημα και χωρίς συνδετικό λόγο οργανωτικής ολοκλήρωσής των. Έτσι δεν μεγεθύνεται π.χ. πνευματική παραγωγή άξια λόγου στον τομέα των κλασσικών σπουδών, όπως και δεν ζωντανεύει μια καπιταλιστική οικονομία ελεύθερων αγορών. Δεν διαρθρώνεται μια πολιτική δημοκρατία πραγματικής ελευθερίας, όπως και δεν γιγαντώνεται Ορθόδοξος θεολογικός λόγος περιωπής. Στη χώρα του λόγου του όντος, δεν καταλαβαίνει το ηγετικό κατεστημένο τι θα πει ουσία: γι' αυτό πιθηκίζει συστηματικά. Και πιθηκίζει κυρίως απέναντι στα υποτιθέμενα δικά μας πράγματα. Ο πνευματικός πιθηκισμός χωρίς "λογισμό απίας" του αρχαίου Ελληνισμού και της Ορθοδοξίας είναι αστρονομικών διαστάσεων. Δεύτερος σε μέγεθος και σπουδαιότητα, και παράγωγος, είναι ο πιθηκισμός των αλλοτρίων πραγμάτων.

Ό,τι κάνεται, επειδή έχασε το νόημά του και τη λειτουργικότητά του, δηλαδή εν τελευταία αναλύσει τη χρησιμότητά του, προβάλλει αντίσταση ακόμη και σε ένα φυσικό σύστημα μεγάλης ελευθερίας κινήσεως. Μόνο που εκεί οι αντιστάσεις αυτές εξουδετερώνονται σχετικά γρήγορα και ανώδυνα λόγω της ορμής αυτοδιευθέτησης ενός τέτοιου συστήματος προς μέγιστη απόδοση. Ένα φυσικό και ελεύθερο σύστημα έχει τη μέγιστη δυνατότητα να αναδιαρθρώνεται, επί μέρους και γενικότερα, όταν χρειάζεται, με τις ελάχιστες τριβές. Αυτό έκανε τις ΗΠΑ να γίνουν μέσα σε 200 χρόνια από αποικία της Ευρώπης, Ηγεμών του Κόσμου. Η νίκη των ΗΠΑ είναι πρώτα από όλα νίκη των Αμερικανικών αξιών. **Είναι προσβλητικό για την ανθρωπότητα να υποστηρίζεται από τους "διανοούμενους" της Νεοελληνικής αποτυχίας, ότι η άνοδος των ΗΠΑ έγινε μέσω υποδεέστερης αξιολογίας.** Όπως είναι προσβλητικό για το ανθρώπινο πνεύμα να λένε αυτοί που χωρίς να το ξέρουν ούτε εξ όνυχος, μιλούν εξ ονόματός του, ότι "η μηχανή και η ύλη και το χρήμα" υπερίσχυσαν του πνεύματος. Αυτό κι αν είναι ιεροσυλία. **Θα πρέπει να μάθουν επιτέλους οι πανταχόθεν ανίκανοι ότι κανένα εργαλείο δεν μπορεί να νικήσει αυτό καθ' εαυτό: νικάει αυτός που ξέρει να το φτιάξει και να το χαρισθεί. Νικάει πάντα τελεσίδικα η γνώση και η αξία.**

Ανίκανος είναι όποιος δεν κάνει καλά τη δουλειά του, και όχι όποιος κάνει καλά άλλη δουλειά από αυτή που μας αρέσει ή που κάνουμε εμείς.

Η φυσιολογική δυσκολία που υπάρχει ακόμη και σε ένα ελεύθερο σύστημα να υπερκερασθεί η αντίδραση του ΠΑΓΙΩΜΕΝΟΥ ΑΧΡΗΣΤΟΥ πολλαπλασιάζεται στον Ευρωπαϊκό χώρο λόγω της ενύπαρκτης τεχνητότητας και βαριάς κανονιστικότητας του λειτουργικού συστήματος εκεί. Εξακοντίζεται δε σε πολλαπλασιαζόμενες δυνάμεις η αντίδραση αυτού που έχει γίνει άχρηστο στην περίπτωση όπου και αυτός ο υποκειμενισμός αντικαθίσταται από καθολικό πιθηκισμό (τον τρίτο παράγοντα αναστολής και καταστολής των απελευθερωτικών κινήσεων που ανέφερα παραπάνω). Αυτό περιγράφει και εξηγεί την Νεοελληνική πραγματικότητα.

Η ΕΛΛΑΔΑ ΕΙΝΑΙ ΧΩΡΑ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Το Νεοελληνικό σύστημα έχει καταντήσει, λόγω της ανικανότητάς του, σύστημα καταστολής. Επιβιώνει βάζοντας την κοινωνία σε κατάσταση μόνιμης καταστολής. Βέβαια έχει ένα σοβαρό πρόβλημα σε αυτό το σημείο, γιατί οργανισμοί σε καταστολή δεν μπορεί να είναι επαρκώς παραγωγικοί. Γι' αυτό άλλωστε σε ελεύθερες κοινωνίες, όπως είναι η Αμερικανική, γίνονται περισσότερο ανεκτές ακόμη και πιθανές υπερβολές της ελευθερίας, παρά οποιοσδήποτε μη απολύτως αναγκαίος περιορισμός της. Ο λόγος είναι ότι έτσι η ανθρώπινη δραστηριότητα μεγιστοποιείται στο ωφέλιμο έργο της. Έχεις περισσότερο καθαρό τελικό επιτυχές αποτέλεσμα, αφαιρώντας τις αρνητικές επιπτώσεις έτσι, παρά από αυτό που θα κερδίσει η κοινωνία με τη μείωση τέτοιων επιπτώσεων μέσω θετές απόψεις για σειρά από καίρια ζητήματα εθνικής στρατηγικής, όπως οι εξελίξεις στην Ευρωπαϊκή Ένωση, η φύση και οι προοπτικές του Ευρωπαϊσμού, οι πολιτικές, οικονομικές και πολιτιστικές εξελίξεις του παγκόσμιου συστήματος, η Αμερικανική ηγεμονία, η περιφερειακή ολοκλήρωση στο χώρο μας και οι σχέσεις με την Τουρκία. Οι αντιπαραθέσεις στα σημαντικά προβλήματα είναι κίβδηλες, χωρίς ουσιαστικό περιεχόμενο, στημένες. Ακόμη και οι πληροφορίες αλλοιώνονται από δεδομένες και υποχρεωτικές οπτικές γωνίες. Η απουσία σημαντικής αντιπαράθεσης στα μεγάλα θέματα κάνει τις ειδήσεις και τις άλλες ενημερωτικές εκπομπές να καταγίνονται με τη θήρα του διεγερτικού. Ο ανταγωνισμός συντελείται τώρα εκεί. **Ο άνθρωπος είναι ον εξόχως αυτοπραγματιστικό και ανταγωνιστικό. Και αυτό είναι για το καλό του. Αν αποκλεισθεί από ορισμένους τομείς ο αγώνας, θα ενταθεί σε άλλους. Αν εξαιρεθεί από τα σημαντικά θέματα, θα εξαρθεί στα της καθημερινότητας.** Γι' αυτό έγιναν τα τηλεοπτικά δελτία ειδήσεων έτσι. Γι' αυτό έχουν τόση απήχηση τα Reality Shows. Γιατί ο άνθρωπος διψάει για αυτοπραγμάτωση και ανταγωνισμό στην πραγματική και στην εικονική ζωή.

Sir Joshua Reynolds. Η Σχολή των Αθηνών, 1751. Αυτοκαρικατούρα του ευρωπαϊκού πνεύματος. Ταιριάζει και σαν πραγματικότητα του Νεοελληνικού κατεστημένου. Αυτοί οι "άνθρωποι του πνεύματος" μιλούν για σκουπίδια αναφερόμενοι στη σημερινή καθημερινότητα και τα φαινόμενά της.

Η μεγέθυνση της σημασίας τέτοιων εκπομπών και καταστάσεων είναι καταυθείαν αποτέλεσμα του περιορισμού της ανταγωνιστικότητας σε άλλα σημαντικότερα πεδία. Τώρα οι ανάπτυξη ταγοί θέλουν να κόψουν ή να περιορίσουν και αυτόν τον ανταγωνισμό με ανόητες νόρμες. Γένητω, όπως θέλει ο Λόγος του όντος, κάποια κρυμμένη σοφία υπάρχει εν προκειμένω.

Η συπδάνεια της πνευματικής παραγωγής έπεται από ένα τέτοιο στερημένο περιβάλλον ανύπαρκτου ή ευνουχισμένου ανταγωνισμού. Γιατί η αλήθεια (όπως και η παραγωγικότητα, δηλαδή η πρακτική αλήθεια) θέλει ελευθερία για να λειτουργήσει. Ακόμη και οι θείες αποκαλύψεις έγιναν μέσα από εκρηκτικές δράσεις ελευθερίας εντός ενός περιοριστικού περιβάλλοντος.

Οι άνθρωποι αυτοί δεν ξέρουν από αριστεία και ικανότητα και αγώνα - και νίκη και αποτέλεσμα που δεν είναι δοτά. Πώς θα κάνουν τις απαραίτητες τομές για την απαιτούμενη καθολική αναδόμηση του συστήματος; Και τι θα κάνουν σε πραγματικό πόλεμο οιουδήποτε είδους; Ερωτήματα προς το υγιές (ιδίως το υψηλό) δυναμικό της κοινωνίας μας. Με προφανείς απαντήσεις.

Το μήνυμα και σύνθημα για τη χθεινή επέτειο: Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΑΤΟΜΩΝ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΣΜΟ ΤΗΣ ΕΠΙΑΙΣΧΥΝΤΗΣ ΑΠΟΤΥΧΙΑΣ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ ΤΩΡΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΑΠΟ Ο,ΤΙ ΤΟ 1821. Και θα πρέπει να την κάνουμε. Και αυτή κατακτάται, δεν διανέμεται.

Ο αγώνας της ελευθερίας σε ένα κλειστό, ελεγχόμενο και κατευθυνόμενο σύστημα όπως είναι του Νεοελληνικού κατεστημένου, είναι καλός όπου και εάν γίνεται, ακόμη και σε καθ' εαυτά ασημαντότερα πεδία. Τα Reality Shows στην Ελλάδα προσφέρουν, στις συνθήκες της Νεοελληνικής παρακμής που ζούμε, περισσότερα για την απελευθέρωση των συστημάτων της ανθρώπινης δραστηριότητας, και για την γνησιότητά της, στην κοινωνία μας, από ό,τι π.χ. το γενικό επίπεδο της πνευματικής παραγωγής της χώρας και η "σοβαρή" δημοσιογραφία. Τα Reality Shows την καθημερινότητα την δείχνουν όπως είναι. Αυτό που αποκαλύπτουν δεν είναι η γύμνια της καθημερινότητας, η οποία είναι όπως είναι, αλλά η γύμνια των "δήθεν" αξιών και θεσμών, που αισθάνονται ότι απειλούνται από την καθημερινότητα, ακριβώς γιατί είναι οντολογικά υποδεέστεροι από τη γνησιότητά της. Και αυτό ενοχλεί τους "δήθεν". Και γι' αυτό θέλουν να επιβιώσουν μέσω απαγορεύσεων όλων των άλλων. Ό,τιδήποτε διαφορετικό δείχνει τη μικρότητά τους. Μπορούν να υπάρχουν μόνο αν τίποτε άλλο δεν υπάρχει. Τόσο αδύναμοι είναι. Και παίζουν ένα ύπουλο παιχνίδι: Μέσω ακραίων απαγορεύσεων δημιουργούν τις συνθήκες για να πλέκουν θαρειά κανονιστικά πλαίσια και υποχρεωτικές αυτοδεσμεύσεις της ανθρώπινης δραστηριότητας για να την ελέγχουν. Η πραγματικότητα τους ξεμπροστιάζει.